

EL PERSONATGE DE LA SETMANA

Mario Gas

Supermario Max

El director de 'Follies' va dedicar els 6 premis a què optava en la gran nit del teatre al seu amic Constantino Romero, que acabava de morir. «En la gala estava com absent, però havia d'estar a l'altura de l'equip que ha fet possible el miracle d'aquest musical», diu.

PER CÉSAR LÓPEZ ROSSELL

Sis de sis!» Incredul però orgullós, Mario Gas proclamava així la seva satisfacció per la collita de pomes amb antifaç obtingudes gràcies a *Follies*, de Stephen Sondheim, a la gala de las Naves del Matadero, una de les sales que ell va inaugurar en la seva etapa de director del Teatro Español de Madrid. Va ser una vetllada agredolça. De festa, pel reconeixement al seu últim treball en els vuit anys de controvertida gestió al capdavant del centre madrileny, però també de dol per l'enorme buit que havia deixat en el seu cor la desaparició del seu amic i company Constantino Romero. A ell, el diabòlic barber del carrer Fleet a *Sweeney Todd*, musical del mateix autor que va portar el dramaturg a guanyar un anterior Max, li va dedicar els guardons.

Li va costar mantenir-se serè. «**A la gala estava com absent, però tenia al meu costat l'equip que va fer possible el miracle d'aquest musical i havia d'estar a la seva altura**», confessava després de rebre una recompensa tan justa com inesperada. Els premis reconeixien també la trajectòria d'aquest tot terreny de l'escena que s'ha enfrontat a una vida teatral tan intensa com extensa, tan canviant com estable, tan militant en un estil i una forma de fer un teatre compromès, com rica en gèneres. Al mateix temps feien costat a la seva capacitat de navegar entre aigües turbulentes, com va passar durant la seva gestió a Madrid, amb Ruiz-Gallardón a l'Ajuntament.

El 'Lorca' de Rubianes

«**¡Que sequeixi la lluita! El teatre serveix per saber qui som, on ens trobem i per poder dir on són les contradiccions i en què s'equivoquen els que ens manen**», va clamar la nit de recollida dels guardons, entre els quals n'hi havia dos a la millor direcció i espectacle. Reivindicació continguda i gens revengista pel que va haver de patir. «**No he renunciat mai a la meva condició de català, però la**

caverna més fonamentalista la va emprendre amb mi a l'arribar sense tenir en compte que gran part de la meva carrera s'ha desenvolupat a la capital», recorda.

Se'n va anar de l'Español el 2012 amb la sensació que encara li quedava molta cosa per fer, però amb l'ara devaluada Ana Botella a l'alcaldia, la possibilitat de seguir es va esvair aviat. Gas no es deixa arrossegar per la nostàlgia. Ni tan sols mira de reüll el teatre amb què tant es va implicar,

«És maniqueu i 'hortera' considerar el teatre un vulgar entreteniment», afirma en al·lusió a la pujada de l'IVA

encara que no ha oblidat l'episodi que li va portar tants problemes: la cancel·lació del muntatge de Pepe Rubianes *Lorca eran todos*, a causa de les pressions de la ultradreta, que va muntar una devastadora campanya d'amenaçes i insults. Rubianes s'havia disculpat després de les seves visceralment declaracions a TV-3 en què enviava «**a la merda la puta Espanya**». Però els ultramuntans no van voler tenir-ho en compte, i el desaparegut artista va decidir renunciar a l'estrena per no perjudicar el teatre ni Gas.

«**Allò va ser un**

